भ० तमित्यादि। तं ऋष्यमूकं गिरिं आगत्य आगम्य कपिर्हनूमान् वीरौ रामलक्ष्मणौ अवोचत् कथितवान् गिरिं कीदृशं रम्यत्वात् मनोहरं हरतीति हरः पचादित्वादन् मनसोहरः मनोहरः कीदृशौ तौ वर्म्महरौ कवचधरौ पूर्व्ववदन् कपिः कीदृशः सुखाहरः सुखकारी अर्थात्तयोः पूर्व्ववदन् परे तु अवहने कर्म्मणः परात् हृञोऽन् वयोबोधकवहने च आङ्पूर्व्वात्तु ताच्छील्य एवेत्याङः तन्मते मनोहरतीति मनोहरस्तं वहने तु भारहारद्वत्यादि बोध्यं वर्म्म हर्त्तुं क्षमौ वर्म्महरौ अत्र सम्भाव्यमानं वयो गम्यते तरुणावित्यर्थः सुखमाहर्त्तुं शीलमस्य सुखाहरः भिक्षुर्यतिरूपः भिक्षणशीलोवा सन्भिक्षाशंसउः भिक्षार्हविग्रहः भिक्षायोग्यशरीरः भिक्षुकवेशपरिग्रहात् नतु वानरमूर्त्तिः विश्वासप्रदवेशइत्युक्तं भिक्षामर्हतीति भिक्षार्हः पचादित्वादन्॥ ९१॥

बलिनावमुमद्रीन्द्रं युवां स्तम्बेरमाविव। आचक्षाथामियः कस्माच्छङ्करेणापि दुर्गमं॥ ९२॥

ज०म० किमवोचदित्याह बलिनेत्यादि। युवां अमुं अद्रीन्द्रं कस्मात् कारणादियः प्राप्तौ इणगतावित्यस्माद्वर्त्तमानसामीप्ये भूते लटस्थम् एतदाचक्षाथां कथयतं लोटि रूपं बलिनौ बलवन्तौ यत् शंकरेणापि महादेवेनापि दुर्गमं दुःखेन गम्यते काविव स्तम्बेरमाविव यथा मत्तद्विपौ प्राप्नुतस्तद्वत् स्तंवकरणयोरित्यच् कर्त्तरि हस्तिन्यभिधेये हस्तिस्तूचकयोरिति वचनात् शंकरइति शमि धातोरित्यच्॥ ९२॥